

Politikeren modtog i går

Svinekød er dansk kultur

HVAD ER MENINGEN?

Mikkel Beck-Larsen, medlem af Folketinget og Hvidovre Kommunes byråd for Dansk Folkeparti. Du stillede i sidste uge en forspørgsmål om en minimumsskive for svinekød i Hvidovre Kommunes måltidskøkken?

«Hvis man lader beslutningen om køtsammensætningen ligge i de enkelte institutioner, så tror jeg, at mange af os måske bliver tvunget til indvandre til særlige skole eller servere svinekød for børn eller ældre. Og det synes vi, er en dårlig idé, da svinekød er en naturlig del af dansk kultur. Hvor ofte skal man servere svinekød for at være en god dansker?»

«Det behøver man ikke. Vi vil bare sikre, at det ikke er til diskussion, at der serveres svinekød som en naturlig del af kosten i Hvidovre kommunale institutioner.»

Hvorfor?
«Det er en del af dansk madkultur, og den vil vi gerne værne om. Vi frygter, at den del af vores madkultur er i fare, hvis ikke nogen står fast, at så dan skal det være.»

Hvor ofte spiser du selv svinekød?
«Det vil jeg tro, jeg gør dagligt. Måske ikke alle måltider, men det er måske et stykke med spøgelse eller rullepølse til frokost. Til aftensmad er der så måske krebber eller frikadeller.»

Er der andre traditionelle retter, som f. eks. brun søvs eller æblekompot, som du gerne vil spise?
«Jeg vil ikke sige, at der er nogen, der bør spise det, men jeg synes, det er vigtigt at holde i hævd. Men de retter, du nævner, er heller ikke udvalgte, som svinekød er. Der er jo ikke nogen, der har kulturelle problemer med at spise brun søvs.»

Hvorfor er det vigtigt, at danskere fortsat holder op om svinekød?
«Det er en del af vores kulturarv. Man skal også huske på, at en væsentlig del af vores økonomiske opblomstring har baggrund i landbrug og dermed i svinekød.»

Hvor meget svinekød serveres der i skolekøkken i Hvidovre Kommune?
«De steder, hvor jeg selv spiser af og til, som Leks. rådhus, ligger det på en meget fornuftig niveau. Men jeg ved ikke, hvordan det er ude på institutioner.»

Så du vil ikke, som der er nogen steder, hvor man rent faktisk må undvære svinekød?
«Nej, men forsvaret er også bare stillet for at så fast, at det ikke er til diskussion, om der skal være svinekød eller ej.»

I forslaget nævner i indvandrere, som ikke spiser svinekød. Det er blandt andet muslimere og medlemmer af andre religioner. Vil forslaget ikke betyde, at de bliver tvunget til at spise svinekød?
«De kan sagtens få et måltid, de kan bare spise alt andet, der serveres samtidig. Der er en række andre måltider, der udelukkende består af kød. Men de vil vel stadig gå glip af nogle af fordelene af måltidet i en fremtidig tilfælde.»

Ja, men så kan der sikkert findes nogle flere kartoffer til dem.
Mikkel Beck-Larsen

64 læserbreve og debatindlæg

6 læserbreve og debatindlæg handlede om en mulig afslutning på krigen i Afghanistan

Frontløberne skal redde klimaet

Hvad gør et samfund som det danske, når en stor del af forbrugerne hverken er dovne eller ligeglede med klimaet, men gerne vil gå længere end politikerne? Eller når virksomheder og byer presser staten og beder om at få mere ambitiøse strategier? Svar: Man satser på frontløberne.

KLIMATOPMØDE

BRØD FOR AT SLÅ DET FAST. De teknologiske muligheder for at reducere CO₂-udledningen markant er til stede. I dag og med kendt teknologi. Hvis vi bruger de bedste apparater og det mest effektive udstyr på en smart måde, kan vi halvere vores energiforbrug. Flere af disse tiltag giver direkte økonomisk overskud for brugerne og burde være gennemført for længst. Hvis vi kombinerer energibesparelser med en fortsat udbygning med vedvarende energi og investering i udvikling af transportsektoren, kan vi nå rigtig, rigtig ting.

Et eksempel i Aalborg bygges der en etageetage, som bliver energineutralt. Det er ikke blot nul energi til opvarmning. Nej bygningen er også selvforsynende, hvad angår lejlighedsenergi forbrug af elektricitet. Det skaber et ideelt koncept er ikke et dyrt og futuristisk eksperiment. Nej, det ligner så meget andet moderne byggeri, bortset fra at regningen for el og varme er sparet væk.

MEN IKKE NOK. med det. Vore holdninger er i bevægelse. Danmark er i færd med verdens befolkning, bekvemt for klodens klima. Meddelelsen er fyldt med grønne meldinger fra alle dele af samfundet med krav om handling her og nu.

Men hvem skal handle, og der brug for frontløbere? Det er det store spørgsmål. Her op til klimatopmødet er der fokus på verdens ledere, med god grund. De har et kæmpe ansvar for at det bliver indgået en ambitiøs international aftale. Opgaven er ganske ligetil. Det skal lægges en rød løber ud for nedregning op til det fossils afsnit.

Men hvem skal handle, og der brug for frontløbere? Det er det store spørgsmål. Her op til klimatopmødet er der fokus på verdens ledere, med god grund. De har et kæmpe ansvar for at det bliver indgået en ambitiøs international aftale. Opgaven er ganske ligetil. Det skal lægges en rød løber ud for nedregning op til det fossils afsnit.

Tegning: Jørgen Saabye

statistik viser en række forbrugere og virksomheder, som spiller en mindre lige så vigtig rolle. Det er nemlig ikke lande, men forbrugere og virksomheder, der udfører drivhuseffekten. De internationale forhandlinger på grund af landenes repræsentanter sig et vigtigt lederskab, med forpligtelse at være sig sine borgers vegne. Men klimatopmødet er begyndelsen – og ikke slutningen – på en proces, hvor forbrugere og virksomheder skal sætte mod for udslippet af drivhuseffekten.

Mediebildet er fyldt med grønne meldinger fra alle dele af samfundet. Men hvem skal handle, og der brug for frontløbere? Det er det store spørgsmål.

Her op til klimatopmødet er der fokus på verdens ledere, med god grund. De har et kæmpe ansvar for at det bliver indgået en ambitiøs international aftale. Opgaven er ganske ligetil. Det skal lægges en rød løber ud for nedregning op til det fossils afsnit.

Men hvem skal handle, og der brug for frontløbere? Det er det store spørgsmål. Her op til klimatopmødet er der fokus på verdens ledere, med god grund. De har et kæmpe ansvar for at det bliver indgået en ambitiøs international aftale. Opgaven er ganske ligetil. Det skal lægges en rød løber ud for nedregning op til det fossils afsnit.

le slædes, spanskrans-pædagogik. Her var tilkaldt til elevernes egen motivation heller ikke i højsædet. Men der er også rent administrative traditioner bag ved statsens valg af virksomheder. Det er meget enklere at vælge forbrugere og virksomheder til at overholde minimumskrav end at pålægge og motivere dem til at gå foran og være rollemodeller for os andre.

Men hvad gør et samfund, når en stor del af forbrugerne ikke er dovne og ligeglede, men er enige i de offentlige mål, ja, ligefrem vil gå langt længere? Eller når virksomheder og byer presser staten for langt mere ambitiøse strategier og et tæt dynamisk samspil mellem frontløberne og staten?

DENNE NYE VERDEN udfordrer statens væsentlige rolle. I stedet for at være indpisker med fokus på mynd og vrangtillige kunder bliver opgaven i stigende grad at agere coach og vejleder dem, der tager klimaudfordringen alvorligt og hogstaveligt.

Lad os eksempelvis med de godt 1.000 byer verden over, der har vedtaget ambitiøse klimamålsætninger. Mange har besluttet sig for at være fossilfrie og CO₂-neutrale i løbet af 20-30 år. Her har de for længst overhalet nationalstaterne.

På den hjemlige arena er det bl.a. Frederikshavn, Sønderborg og København. Disse byer agerer helt uden på bud, gratisvoter eller anden økonomisk støtte fra staten. Drivkraften er en bestræbelse for det globale klima, en trang til at agere, nytænkning af byens linje og erhverv, samt et ønske om at sætte byen på verdenskortet. In rollemødet, der er utrolig inspirerende og meget smitsom.

ET ANDET EKSEMPLER er producerer og forhandler af energiodrager. De pålægger sig selv skrappe målkrav og tilbyder kun energifaktive produkter til sine kunder. Løsning en gang uden krav om økonomisk sponsorerende fra staten. Men med håb om, at den grønne profil og bælgarbejde på energiering vil vække forbrugernes interesse. Et tredje eksempel er forbrugere, der sætter sig et ambitiøst sparemål og viser, at det kan lade sig gøre.

DET TRE EKSEMPLER har en ting til fælles. Drivkraften er ikke tilslutning fra staten, eller en pålagt forpligtelse. De handler derimod om at være det gode eksempel, der inspirer andre, og et ønske om at udvikle nye koncepter og løsninger i den åben, kreativ og hurtig konkurrence.

Lyder det indlysende? Måske hvis man kommer fra sports- eller innovativ verden. Men på energiområdet befinder vi os

fortsat i de gamle mønstre. Staten har overdraget hovedansvaret for energibesparelser til dem, der står for energibesparelser – energiselskaberne. De har en ret til at opkræve midler fra forbrugere, mod at de leverer staten en aftalt bogført besparelse. Her er der ingen incitamenter til at gå ud over de aftalte mål eller udvikle nye markeder. Selskabernes monopoler på forbrugernes midler spærrer omvendt ben for lige konkurrence og udviklingen af et grent erhverv.

I hvorfor har Danmark, til fordel fra de andre lande – valgt en model fra monopolistiske dage? Her er embedsværkets triste svar: Energiselskaberne har den indflydelse, fordi, at de kan opkræve midler uden om finansloven. Indsketten tæller med i Danmarks klimabudget, men ikke landets skatteryt.

Men ikke er kan gøre det lidt smartere. Yes we can!

Fremtidens topmødet, november 15. Politiken Debatt og Analyse sætter spotlightet på de to verdens ledere, som er ansvarlige for udviklingen af det største internationale samarbejde. Danmark, Norge, Sverige, Island, Frankrig har alle været med til at sikre, at de centrale lande samarbejder og samarbejder sammen med deres særlige indsigelse. Højsædet er indledende og ikke nødvendigvis endegyldigt. Måske hvis man kommer fra sports- eller innovativ verden. Men på energiområdet befinder vi os

Regeringens og mediernes syn på Afghanistan er misforstået

SIKKERHEDSPOLITIK

LARS HEDERDAM
BÅN INDTAGNINGSSYSTEMER OG UDBALD, STUDIES
PRINCIPALT TILKØBT FOR EN KONTAKT, LØSNING

LAD DET være sagt med det samme: Venstresløjens nævnte historie om, at ledningen er at fjerne de udenlandske tropper i Afghanistan, er lige så ubrugelig og misforstået som regeringens amnesti- eller terrorbekæmpelse og demokratiserings i Afghanistan – og deraf øget sikkerhed i Danmark. I tværsnittet, der markerede afslutningen på de danske skolebørns efterretninger, blev en civil afghansk pige dræbt, anbragt af danske tropper. Herpå udførelse de vante medlemskredse sig. Dagbladene valgte enten at fokusere på deres kritik mod soldaternes tilstedeværelse og skolebørns død for den civile afghanske befolkning eller brugte militær eksperten til at forsvarer det uendelige krig på civil liv. Men DR's korrespondent fortæller en besættelse, at Taleban har en udførelse i kontrol landet og står for en parallel sikkerhedsstruktur og administration. Den besættelse kom efter mange år med et lettere endvorte bølge af situationen i Afghanistan og rammer lige ind i de centrale problemstillinger og

I en guerillakrig kan vi ikke forvente, at fred opstår, når et tilstrækkeligt antal indbyggere er dræbt

overvårede omdrejningspunkter er sikkerhedsopbygning, udviklingsarbejde og taleban. Taleban er som bekendt den primære fjende, og jagen og drabene på netop den fjende er også den vigtigste opgave for de danske tropper i Helmand. Men vi ved med sikkerhed, at der ikke er et taleban, men flere udgaver under den samme paraply. Det er også dræbt, men nu er begyndt at tale om forhandling med 'moderate dele af Taleban'. Så selv om vi altså ved, at Taleban er en meget fragmenteret, uorganiseret og geografisk decentral organisation, bliver bevægelsen alligevel omtalt under et i nyhedsdækningen og den førte danske politik. Søndag er det, idage Peter Viggo Jakobsen ('Orientering Søndag' 11.10.), utrolig dårlig efterretning af grupperingeres tilførsel og derved også ideologi, målsettinger og kamp. Det vil med andre ord sige, at vi kæmper en krig mod en fisk individ, vi ikke ved meget om; hvem er de, hvem er repræsentanter de, og hvad er egentlig deres motiver? Og så antager vi blot, at de er fjenden, at de er onde kræfter i Afghanistan og verden.

I AFGHANISTAN har Taleban opbygget det, man kan kalde en parallel Taleban. Det betyder ikke, at regimet Taleban har trukket sig tilbage, omgrupperet sig og nu hænger den afghanske befolkning diktorator som før 2001, som man kan frygte, at den danske befolkning blandt har fået sat i hovedet. Nej, det betyder blot meningsmålingerne fra IRK, at den afghanske befolkning er rødselsløs over for de internationale troppers løstefælde omgang med civile liv. De forelsker sig i eget hjem, da ledelsen i Kabul (usikker Nato, FN og især Danmark) ikke kan skabe den formodede civile sikkerhed. Taleban synes at skabe den sikkerhed, vi måned for måned fejler i at skabe. Skal man vinde Taleban, bliver man derfor nødt til at skabe bevægelsen eksistens grundlag. Dette opstår man i nogen grad ved at udføre civile drab, men der skal også sættes ind med både statsopbygning og væksten af udviklingsarbejde.

EN SUCCESFULD statsopbygning vil frata de Taleban rekrutteringsmuligheder i provinserne, opretholde befolkningens tillid og skabe grobund for udvikling. Man forventer, at politiet kan tage sig af mindre væbnede røper, og at det centrale retssystem herefter tager sig af dom og strafudmåling. Desværre er det kun næsten lykkedes at opbygge den afghanske her i forhold til sikkerhedsniveau, og selv det er problematisk. Politiet vandt blot 40 pct. i 2004 for 15 procent af opbygningerne på menneske retfærdighed, og kun 10 procent af kriminaliteten blev juridisk løst af det officielle system.

MANGEL PEGER på, at Afghanistan aldrig har været under centralt styre, og at det derfor ikke kan lade sig gøre at have et demokrat, der er regeret fra Kabul gennem folket. Det er naturligvis noget skud der, men hvorfor arbejder vi ikke alene for at decentralisere styret mest muligt og derved anerkende de eksisterende magtstrukturer i alle provinserne? Det skal ikke være som de danske regioner eller amerikanske stater, men det er på tide, at vi accepterer den udfordring og lægger mere af magten ud til afghanerne i stedet for at holde den i Kabul. Alt andet lige må de lokale omstændigheder omkring valget, og nu afslutningen af den valget, sætte en ryst streg under dem.

DEN SIDSTE vigtige del af det danske engagement i Afghanistan er udviklingsarbejdet. Vi har ikke den luksus i en guerillakrig, at vi kan forvente, at fred opstår, når et tilstrækkeligt antal indbyggere er dræbt. Derfor er det essentielt at sætte gang i det velkendte danske udviklingsarbejde, som vi de seneste 30 år er blevet bedret og bedre til. Nej, vi kan ikke lave det store udviklingsarbejde i Helmand, men til gengæld er der fine muligheder mange andre steder. Leks. i nord og vest. Sikker vil ikke de simpleste ting i samarbejde, med befolkningens ejerskab, bliver Afghanistan aldrig afghansk. Der er nok at tage fat på og nok 'fredelig' med et taget fat. Veje, kommunikation og simpel infrastruktur skal opbygges, hvis nogen som helst form for økonomisk udvikling (som ikke er opsum) skal i gang. Børns, sygehuse og forsvaringslignende skal holde befolkningen i live og sikre, at millioner ikke sletter i vinteren 2010, som de gjorde i 2009. Og nok så vigtigt i dens sammenhæng er det, at den fattige befolkning skal inddrages i arbejdet, så den mest attraktive levevej ikke fremover bliver at arbejde for Taleban. I sidste ende står vi i Afghanistan som på et skib blik med halve. At dræbe er udelukkende, så vi skal i havn, og vi kan ikke nøjes med at stikke fingeren i et af hullerne, når vandet stadig fosser ind. Skal vi overleve og have en chance for at stå i land, må vi lappe alle hullerne samtidig.